

отидемъ дома! Ще ни се смѣятъ, когато разбератъ, че сме останали да спиемъ тука! . . .” — „Слушайте, отговаряше по-младиятъ; по-добрѣ да ни се смѣятъ, отколкото да рискуваме. Не знаете ли, какви прѣстѣпления сж се извършили оттукъ до Крушево за обиръ? Защо да станемъ плячка на разбойници? И утрѣ намѣсто радостъ да внесемъ непоносима скръбъ въ кжщитѣ си? . . .” Раздѣлиха се надвѣ, Най-сетнѣ двамата тръгнаха, а по-младиятъ — единъ приличенъ, хубавецъ мжжъ на 25—30 годишна възраст — остана да спи въ хана.

Слугата изкара дисагитѣ и теркията отъ коня, а самия него заведе въ обора. Пжтникътъ се разположи съ кръстнозѣ на софата и попита: нѣмате ли нѣщо за вечеря, ханджи?“ Стерйо отговори: „сирене и яйца има, но хлѣбъ нѣма; нѣмашъ ли си ти нѣкое парче поне?“ — „Нѣмамъ, отговори пжтникътъ; нима не ще се намѣри нито троха колкото за единъ човѣкъ! . . .“

— Стерйо се замисли па мрѣдна съ глава на стрика Петра да излѣзе вънка. Слѣдъ минути и той излѣзе и му рече тихо: — „Петре, нѣмашъ ли ти нѣкое парче хлѣбъ да нахранимъ този пжтникъ?“ — „Имамъ, отговори Петъръ, ама просяшки хлѣбъ — не е еднакъвъ“. Слѣдъ минута прибави: „стой, сѣтихъ се, че имамъ едно много хубаво кравайче!“ Даде ми го една влахинка за Богъ да прости!“ Измъкна кравайчето и го подаде на ханджията. Този го пое и каза радостно: „Много харно! за туй кравайче ще му взема тъкмо петъ гроша! . . .“

Пжтникътъ се навечеря и легна. На заранята видяха, че странникътъ, що бѣ ялъ отъ каравая, умрѣлъ! Половината кравайче стоеше до него.